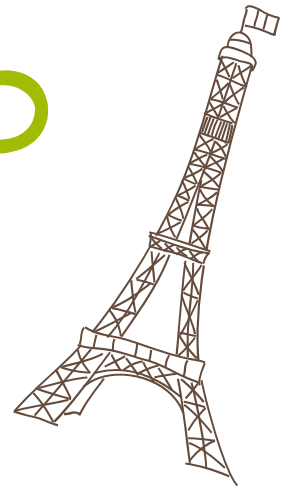

Een stedentrip met je kind is superleuk en allang niet meer uniek! Maar het kan ook alle vaste routines overboord gooien, ontdekte Renée Salome. Nadat ze gillend gek werd in Parijs met haar oudste dochter riep ze de hulp van Captain Hindsight in. Daardoor liep de trip met kind nummer twee op rolletjes.

Grip op je

TRIP

Het is allemaal de schuld van Barbie. Als de film Barbie in een modesprookje niet in Parijs speelde, en mijn dochter die film niet dagelijks keek, had ik nooit 'Zullen we samen naar Parijs gaan?' aan mijn zevenjarige meisje gevraagd. En dan was dat nooit per ongeluk een traditie geworden, waardoor mijn jongste dochter, inmiddels ook zeven, en ik Barcelona onveilig zouden gaan maken.

Is dat erg? Integendeel! Het is heel leuk. En heel bijzonder. En absoluut niet uniek, ontdekte ik, om er met één kind een weekendje vandoor te gaan naar een spannende stad. Maar het kan ook, heel eerlijk gezegd, best ingewikkeld zijn.

Captain Hindsight

Ken je Captain Hindsight? Captain Hindsight is een superheld uit de tv-serie 'South Park'. A freak accident gave him the amazing power of extraordinary hindsight! Hij heeft dus de heel belangrijke gave van het terugkijken. Hij weet je feilloos te vertellen wat er zou moeten hebben gebeuren om het gevaar af te wenden. Hij is degene die 'bij die kruising had je dus rechtsaf gemoeten' zegt, wanneer je hopeloos verdwaald bent. Hoewel Captain Hindsight in het dagelijks leven meestal zo welkom is als een stripper op een kinderfeestje, heb ik hem voor de gelegenheid even uitgenodigd. Wie kan mij immers beter vertellen hoe ik het eigenlijk had moeten aanpakken, daar in Parijs? Want Captain Hindsight is stiekem best wel handig voor de volgende keer. Dus Captain Hindsight, vertel me, wat deed ik fout die keer in Parijs? Waardoor werd ons reisje samen zo ingewikkeld? Wat maakte dat ik tegen mijn zevenjarige stond te schreeuwen aan de oever van de Seine?

Vertrouwen kwijt

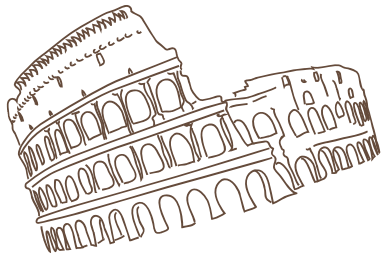
Een weekendje Parijs met je minnaar, daar heb je een beeld bij. Hand in hand in de stromende regen langs de kades van de Seine slenteren. Een schrikbarend dure café au lait drinken op een terras, onderwijl de kokette Françaises bediscussiërend. Een verrukkelijke maaltijd met dito wijn in een gezellige bistrôt nuttigen. Om daarna in je veel te krappe gammele bed in de bezemkast die je hotelkamer is urenlang de liefde te bedrijven... Een weekendje Parijs met je kind is heel andere koek, ontdekte ik al snel. Tuurlijk had ik me voorbereid. Het boekje 'Parijs voor kids' kende ik zowat uit m'n hoofd. Ik wist precies wat kinderen leuk zouden moeten vinden in Parijs, en was gaarne bereid me daaraan, deels, over te geven.

Maar dat had me niet kunnen klaarstomen op wat er komen ging. Vanaf het moment dat we op het Gare du Nord waren aanbeland werd het vreemd. We waren in een vreemde stad met vreemde geluiden, vreemde gewoontes en vreemde mensen. Maar het werd ook vreemd tussen ons. De vanzelfsprekende relatie die mijn dochter en ik in Nederland hadden, waarin ik het voor het zeggen had en zij mij (doorgaans) gedachteloos volgde, was weg. De zekere passen die ik zette ik ons eigen land waren vervangen door onzekere schuifeltjes. Waar kunnen we metrokaartjes kopen? Is dit de goede metro naar ons hotel? Waar is dat hotel? Waar the f*&*k is dat k*&*t hotel?! Het knusse stulpje in de wijk Le Marais was volkomen onzichtbaar, en het duurde dus lang voor ik het gevonden had. Mijn dochter was inmiddels alle vertrouwen in haar moeder kwijt.

Onze hotelkamer bestond uit wat luttele vierkante meters waar precies een klein tweepersoonsbed in paste, een douche en wc in waren gepropt en waar een minibureautje stond. Dat bureautje werd de enige plek in de immense stad waar mijn dochter zich thuis bleek te voelen. En waar ze dus het liefst de hele dag verbleef. Maar die vlieger ging mooi niet op! We waren in Parijs, stad van de liefde, stad van het licht, stad van de mode!

Cultuur snuiven

Het arme kind, net zeven jaar oud, moest van mij cultuur snuiven. Ze moest zien hoe bijzonder Parijs is, en hoe móói. Ze moest interesse tonen, voor de prachtige gebouwen, vreemde gerechten en onverstanebare mensen. Dat moest ze allemaal lopend doen, waar ze geen zin in had, of met de metro, die druk en chaotisch was. Hup, gaan met die banaan! >

Tips voor een stedentrip

Blijf de baas. Jij bent de ouder (en je beheert de portemonnee!), jij bepaalt. Straal zelfvertrouwen en autoriteit uit.

Tegelijkertijd: go with the flow, volg je kind in wat hem of haar aanspreekt, en volg vooral ook in tempo.

Steden zijn, zeker in de zomer, heet en druk. Een stadsstrand of park is dan een heerlijk toevluchtsoord.

Leuke dingen voor kinderen kiezen (het chocolademuseum, een kleurrijke beeldentuin) is al snel wat geforceerd. Ze vinden het vast leuk, maar wat uiteindelijk favoriet blijkt te zijn (de roltrappen in de natuur!) had je zelf nooit kunnen verzinnen. En de boekjes ook niet. Probeer hier de charme van in te zien! Een city trip met je ene kind gaat primair om het samenzijn. Samen beleef je een bijzondere tijd en creëer je de mooiste herinneringen. Ook zonder dat je kind in katzwijn valt van een historisch gebouw.

Het is niet nodig om alles te zien en doen om de ziel van een stad te vangen. Sfeer proeven zit 'm in zoveel meer: lekker eten, de warmte van de zon op je huid, het geratel in een andere taal om je heen...

"Thuis ben ik gewoon de baas, in Parijs behandelde ik mijn kind als mijn gelijke."

Eerst naar Galeries Lafayette dan maar. "Jij wou toch de mode zien, ja toch, niet dan?!" Ze wilde eerst en vooral een ijsje. Ik vond dat ik heel veel rekening met mijn kind hield. Als er een speeltuin was, dan pakte we die. We waren in de Disneywinkel geweest. En we hadden ook al bij de Quick, de plaatselijke fast-foodketen, gegeten. Meer dan fastfood kreeg ik er trouwens ook niet in. Tijdens een etentje op het gezellige pleintje naast ons hotel ontdekte ik dat mijn ouderlijk gezag tot nul gereduceerd was. Mijn dochter weigerde iets anders dan patatjes te eten.

"Wil je naar de Eiffeltoren of naar de Sacré Coeur?" Goh, wat hield ik toch veel rekening met haar! "Wil je ernaartoe lopen of zullen we de metro pakken?" Thuis ben ik gewoon de baas, in Parijs behandelde ik mijn kind als mijn gelijke. Als een vriendin waarmee ik het programma afstemde. Mijn 'wil je' hield trouwens niets in. Ik vroeg het wel, maar bedoelde iets anders. Een beetje zoals je je kind 'vraagt' de tafel te dekken. Ze had trouwens geen idee wat ik haar eigenlijk vroeg.

Op de ochtend van de laatste dag gingen we naar de Eiffeltoren. Mijn dochter wilde dolgraag naar boven – eindelijk interesse! - , maar voor mij was de rij veel te lang. Bij wijze van alternatief pakten we een boot om de Seine af te varen. Hierop viel mijn dochter in slaap. In slaap! In Parijs! "Wakker worden!", riep ik toen we de Notre Dame naderden. Ik schudde aan haar schouders. "Kijk eens hoe mooi!" Het mocht niet baten. We stapten uit bij de Tuileries. Daar was een speeltuin, maar ze was te moe om te spelen. Pas toen we samen in het gras lagen voor het Louvre, de zon scheen en er was geroezemoes om ons heen, gebeurde het. Mijn dochter lag als een spinnend poesje naast me, intens gelukkig en tevreden. Pas toen ontdekte ik wat een stedentripje met je kind zo bijzonder maakt. Twee uur later vertrokken we naar huis.

Niet relaxed

Gelukkig, daar komt Captain Hindsight al aan vliegen, z'n cape wappert in de wind. Mijn grootste fout, kan hij met zijn bijzondere gave meteen ontdekken, is dat ik volkomen a-relaxed was. Het kind moest zoveel van mij. En ik moest zoveel van mezelf. Ik was de hele tijd bezig met wat we niet deden en zagen, in plaats van genieten van wat er wel was: wij samen! Waarom ga je er met één kind op uit (als je er twee hebt)? Om het je onverdeelde aandacht te geven!

Daarnaast gaf ik haar weinig ruimte voor wat zij zelf wilde. So what dat zij het liefst zit te tekenen? So what dat zij niet van lopen houdt? So what dat een kerk haar niet kan boeien? Ik gaf haar geen ruimte, en ik gaf haar geen tijd. Wennen aan een nieuwe omgeving kost nu eenmaal tijd, helemaal als je een meisje van zeven bent, dat plompverloren in Parijs gedropt wordt. Voorts, vindt de Captain, was het niet zo slim van mij om haar steeds te laten 'kiezen'. Een zwabberende moeder, die niet weet waar ze én niet weet waar ze naartoe wil, nogal logisch dat het kind daar zenuwachtig van werd! Note to self: in Barcelona neem ik het heft stevig in handen!

Tegelijkertijd zal ik mijn kind ook volgen in haar wensen, door bijvoorbeeld wél in de rij te gaan staan voor topattracties, en ik zal haar alle tijd geven om aan wat dan ook te wennen...

Viva Barcelona!

Vier jaar later, poging nummer twee. Maar nu met een ander kind, een andere stad en een wijzere moeder. Het andere kind doet aan voorpret. Dus heb ik een enorme kaart van Barcelona boven haar bed gehangen, waar we elke dag op kijken. En ik heb een aftelkalender gemaakt, waarop zij een maand lang iedere dag kan afkruisen die ons dichterbij ons tripje brengt. Het boekje 'Barcelona, alles wat je altijd al wilde weten' wordt dagelijks geraadpleegd. Ze maakt op mijn verzoek een lijstje met wat ze het liefst wil zien en doen. Omdat ik al vaker in Barcelona ben geweest – én omdat ik op Google Maps de exacte locatie van onze slaapplek heb bekeken – loop ik minder risico het vertrouwen van mijn kind in haar moeder te verliezen. We vinden direct onze slaapplek.

In Barcelona dwing ik mijn dochter niet te lopen (hoewel ze ongemerkt vele kilometers afwerkt, de bikkel!). Ik heb voor twee dagen kaartjes gekocht voor de 'hop-on-hop-off-bus'. Zo kunnen we de hele stad zien, van bovenop een dubbeldekker, en uitstappen waar we maar willen. En dat doen we! Op de eerste dag stappen we ergens uit omdat mijn kind dat wil. Geen idee wat er te doen is, we zien wel. Het museum voor Catalaanse kunst dat hier blijkt te liggen laten we gewoon voor wat het is (het doet maar een beetje pijn), en al onze aandacht gaat naar de meest bijzondere attractie ooit in de ogen van mijn dochter: roltrappen in de natuur! Op dit deel van de berg Montjuïc vind je een wirwar van roltrappen en stenen trappen, en fonteinen, en richels waar je op kunt balanceren. En bloemetjes die je kunt plukken. 'Dit boeketje is voor jou omdat ik van je hou!' Mijn hart smelt terwijl ik het geknakte boeketje aanneem. Daarna pakken we de bus weer en gaan we naar het strand. Terwijl mijn voeten gemasseerd worden staat mijn dochter gierend van de lach in haar onderbroek in de branding van de zee. Ik ben helemaal niet bezig met wat ik allemaal mis, maar zit enorm te genieten van de zon, de rust en vooral: van mijn kind.

Ingewikkeld

Zo rijgen zich de dagen aaneen. Dagen waarin we heel veel zien en doen. We bekijken de Sagrada Família van binnen en van buiten. We gaan naar Parc Güell. We nemen de gondellift naar het strand. We wandelen door de gotische wijk. We luisteren naar straatmuzikanten, eten jamón iberico en vers fruit op de markt. We gaan elke speeltuin in die we tegenkomen. En ja, we gaan ook weleens naar de Burger King, al had ik me nog zo voorgenomen om niet in de fastfoodfuik te vallen. In een grote speeltuin in het prachtige Parc Güell komt er een Nederlandse moeder naast me zitten. Ze is met haar dochter, die direct een klik met de mijne heeft.

Terwijl zij samen in hun beste Catalaans de jochies die nu ook weleens op de schommel willen van zich af weten te schudden, zitten wij gezellig te kletsen. Ze blijkt ook alleen met haar dochter te zijn, terwijl haar oudste kind met papa thuis is. Een jaar eerder heeft ze met haar zoon een reisje naar Londen gemaakt, en nu is het haar dochters beurt. Klinkt bekend! "Ik denk dat het vooral vaders zijn die zoiets met hun kind doen", zegt ze.

"Ik ben helemaal niet bezig met wat ik allemaal mis, maar zit enorm te genieten van de zon, de rust en vooral: van mijn kind."

"Moeders vinden dit meestal veel te ingewikkeld. En wat moet je 's avonds doen?" "Slapen!", zeg ik lachend. De vorige avond was ik net zo snel in slaap gevallen als mijn kind... Maar is het wel zo? Zijn het vooral vaders die dit doen? Inderdaad zit er de volgende dag naast mij een Nederlandse vader met zijn zoon in de bus, onderweg naar het stadion van FC Barcelona. Maar wie weet liggen moeder en de eventuele andere kinderen wel aan het strand... Trouwens, als je een alleenstaande ouder met één kind bent is zo reizen de norm. Interessanter is de aanname dat het ingewikkeld is, met één kind op stedentrip. Dat hoeft het niet te zijn, weet ik nu! Met dank aan Captain Hindsight! Over een paar jaar is mijn oudste dochter weer aan de beurt. Ze weet nu al waar ze naar toe wil: Londen. En ik weet weer ietsje beter hoe we er een super geslaagd tripje van kunnen maken. Ik kijk er nu al naar uit! <

